

• door Sietse Schaafsma

De tafel van mijn hart

OP EEN PAAR PLEKKEN IN DE BIJBEL VINDEN WE DE UITDRUKKING: ‘TAFEL VAN HET HART’. HET GAAT OM SPR 3: 3, 7: 3, JER 17: 1 EN 2 COR 3: 3. WAT PRECIES MET DEZE UITDRUKKING BEDOELD WORDT IS NIET METEEN DUIDELIJK. WEL DUIDELIJK IS DAT HET OM IETS IN HET INNERLIJK GAAT, WAARBIJ HET HART VOOR DE OOSTERLING EEN BIJZONDERE PLEK VAN AANSTURING IS.

De suggestie is wel gedaan dat het hart als een ruimte wordt voorgesteld waarin een tafel staat. Een tafel met een tafelschikking, een stilleven zou je misschien kunnen zeggen, waar je met een naar binnen gerichte blik over kunt nadenken. Je kijkt als het ware naar wat je op jouw tafel hebt uitgestald als je in de stilte alleen bent met God.

Dat deze tafel niet een altaar is, mag blijken uit de tekst uit Jeremia waar het altaar apart genoemd wordt naast de tafel van het hart. Jeremia is dan pijnlijk duidelijk. In die tafel van het hart staat met een diamanten stift gegrift: de zonde. God mag de zonden vergeven en vergeten hebben en we mogen dat vreugdevol ervaren hebben, maar wij worden zelf niet opgeroepen om ze te vergeten. O hoe goed zijn we daar zelf vaak in om de details van andermans zonden te onthouden en de overtredingen van onszelf te vergeten. Maar Jeremia maakt duidelijk dat, als we zo in ons hart alleen zijn met God, we dan de diepe sporen herkennen die de zonde in ons tafelblad heeft achtergelaten!

Salomo voegt een paar andere aspecten bij het stilleven daar op dat tafeltje. In Hoofdstuk 7: 1-3 moedigt hij ons aan daar Gods onderwijzing en Gods gebod bij te voegen. Hij heeft zondaars onderwezen aangaande de weg die wij gaan moeten (Ps 25: 8). Hij zelf heeft ons geboden te geloven in de naam van zijn Zoon (1 Joh 3: 23). Wat een ander karakter krijgt het geheel door deze tafelschikking. Het is alsof er een straal licht overheen valt, de tafel van mijn hart krijgt kleur en fleur en een geur ten leven.

Maar dan roept dezelfde Salomo, die een beeld mag zijn van onze Here Jezus zelf, ons op er nog iets bij te voegen. Nog

iets ‘doorheen’ te schrijven of mag ik zeggen: “op de tafel te zetten”: In Spr 3: 3 worden toegevoegd: de liefde en de trouw. Maar wie zou zulke dingen durven te schrijven op zijn eigen hart? Gelukkig geeft Paulus in 2 Cor 3: 3 aan dat de Geest van de levende God dit doet. Het is alsof het volle Licht, het evangelielicht nu voluit over de tafel stroomt. Wat een ander accent krijgt de tafel van mijn hart als ik ook hierover mag nadenken. Als ik samen met mijn God zo de belangrijkste dingen in mijn leven mag overdenken en mag kijken naar zijn liefde en zijn trouw.

Als vanzelf dringt zich de vraag op wat er op de tafel van Gods hart staat. Wat staat er op de tafel van de Heer? Zou het zo mogen zijn dat we in de eenvoudige tekenen van brood en wijn die geserveerd worden aan de tafel van de Heer iets mogen herkennen van wat God wil tonen dat op de tafel van Zijn hart is? Is het brood dat wij eten niet ook een teken van zijn Liefde en is de beker niet van het verbond, kenmerkend voor trouw? Zijn aan deze tafel niet heerlijk de zonden uitgedelgd en worden wij niet aan de zonden, maar aan het zondoffer herinnerd? Is niet zijn weg en zijn gebod: Doe dit tot mijn gedachtenis, totdat Ik kom?

Kortom is niet de tafel van de Heer ook de tafel van Zijn hart? En mogen wij ook niet zeggen: de tafel van de Heer is de tafel van mijn hart, daar heb ik mijn hart aan verpand. Liefde en trouw hebben mij aan die tafel verbonden. Daar wil ik in de stilte van mijn hart, samen met mijn broers en zussen onder de werking van zijn Geest mijn Heer ontmoeten, eren en aanbidden.